

Project Answer

Project Answer

*90 Nieuws, sport en politiek gerelateerde columns.
Inclusief 12 niet eerder verschenen hoofdstukken.*

En uitgebreide gesprekken met
Boris van der Ham & Erik Mouthaan

Frank Waals

BIG Entertainment – Het Nederlands MediaNetwerk
De Telegraaf – Privé – Nu.nl

Forward Media

Eerste druk © 2015 Frank Waals

Coverontwerp: We-Cre8 Artwork & Design

ISBN: 9789402135503

www.forwardmedia.nl

www.frankwaals.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

1	Bovenop de bek!	13
2	Onder het juk van Poetin	15
3	Gifgas? Ik ga liever gamen!	17
4	Humberto is te laat	19
5	Over 10 seconden ben ik dood...	21
6	Als een aap in Artis	23
7	I have a dream	25
8	De koning moet afzwemmen	27
9	Arrogante apen in Afrika	29
10	Zo zet je Poetin voor gek	31
11	Brief aan Robin van Persie	33
12	Een succesvolle generatie	35
13	Wat je niet ziet op tv	38
14	Seks met Pampers en babyolie	40
15	Janken om een sok	42
16	Pietenhaters, schaamt u!	45
17	Gedonder in Groningen	47
18	Het sterfbed van Berlusconi	49
19	Impossible until it's done	51
20	Amalia in een kantoorpand	53
21	Voetbal even bijzaak	56
22	Overgevoelig Nederland	58
23	Leef in het moment	61
24	Provocative Betty	63
25	Mismanagement of gouden greep?	65
26	De terugkeer van president Bush	67
27	16 miljoen trainers voor Feyenoord	69
28	Bieberdibabedieboe	72
29	Het onbegrip over Obama	75
30	De geheimen van The White House	78
31	Strafwerk van Louis	81
32	Déjà vu	83
33	Even over Frans Molenaar	86

34	Aanschoten Wild(ers)	89
35	Beveiliging dankoewel!	92
36	Het is Ellie! Ja toch, niet dan?	95
37	Help!! 1 week zonder Facebook	98
38	Stresskip	101
39	De leeuw is los!	104
40	Fortuynlijke toekomst	107
41	De puinhopen van Rio	109
42	Gouden ballen	112
43	Ik moet met een vrouw naar bed!	114
44	USA Today	116
45	Dol op uitzwaaien	119
46	Who's the boss now!?	121
47	Viva Hollandia in oorlogsgebied	125
48	Voetbalverhalen die je nog niet kende	128
49	The whispering lion killer	134
50	Vraag dat maar aan de bondscoach	136
51	Succes Oranje kost ons geld	139
52	Het staat in de sterren	142
53	Ik heb gelijk, punt!	144
54	YMC Hazes	147
55	Monkey business	150
56	Journalistieke wetten bij een ramp	154
57	Transferwindow	157
58	Dood aan de extremist	160
59	Verloren en verlaten	163
60	Stofwolken	165
61	Oma's eerste en laatste interview	168
62	Astronomisch bedrag	170
63	Oh say, can you see?	172
64	Grote kans op een tweede 9/11 door IS?	174
65	Sterf jij vandaag? Doe ik het morgen!	177
66	Stoned van de Yakult	180
67	Schimmig spel rond John de Mol	183
68	Voor eigen rechter spelen	185

69	De allerlaatste	188
70	Social media: verafschuw en omarm het	191
71	Ben je toevallig vandaag geboren?	194
72	Verboden te lachen (afgekeurde column) *	198
73	Controle uitoefenen	203
74	Yes, we can!	206
75	Indonesia: Part 01 *	208
76	Indonesia: Part 02 *	211
77	Indonesia: Part 03 *	214
78	Indonesia: Part 04 *	218
79	Indonesia: Part 05 *	221
80	Half doorbakken donderspeech	226
81	Staf Witte Huis bang voor Hillary Clinton!	228
82	De krant of de kogel *	233
83	Volksliederen over zee *	236
84	Ivo Opstelten lost belofte in	239
85	Amazing Grace in colours *	242
86	Nederlanders rond POTUS *	245
87	Spionnen in Manchester	248
88	Griekse tornado!	251
89	Macht in Amerika *	254
90	Dertig! *	256

** Niet eerder verschenen column*

Extra:	Gesprek met Boris van der Ham	
	Over een leven na de politiek	262
Extra:	Gesprek met Erik Mouthaan	
	Over zijn RTL Nieuws jaren in New York	270

1 Boven op de bek!

13-08-2013

Tijdens de Olympische Spelen en ook nu, tijdens het WK in Barcelona, hoopte ik zo dat Ranomi Kromowidjojo die gouden plak op de 100 meter zou pakken. Zo'n ultiem Inge de Bruijn momentje van die pittige Groningse schone moest er wederom voor zorgen dat wij als Nederlanders weer even kunnen zeggen: WE hebben gewonnen. Ja, natuurlijk, Ranomi ook, maar toch vooral WIJ zijn de beste. Zij meldde zich dan wel jarenlang elke ochtend om zes uur in het zwembad van Eindhoven, liet de drank staan en lag elke dag al voor de begintune van GTST in haar bed, maar het zijn toch mooi WIJ, de kaaskoppen, die dankzij Ranomi's medaille de polonaise mogen lopen. WIJ willen namelijk pronken en laten zien dat WE de beste zijn.

Zoals in commerciesport voetbal, waarmee we in 2010 wel eventjes vicewereldkampioen werden. Maar we zijn ook toppers in dammen, schaken, zakdoekje leggen en als ik me niet vergis heeft ene Liesbeth van Dijk uit Appingedam vorige maand ook nog het wereldrecord kikkerkussen op haar naam gezet. Maar liefst 24 kikkers reageerden op Liesbeths getuited lippen, tegenover 16 exemplaren die het aanbod vriendelijk afsloegen. Weer iets waar ze, pardon WE, goed in zijn. Bedankt Ranomi, Inge en Liesbeth voor jullie prestaties. Maar nu opgerot, alsjeblijft. Straks zal WimLex jullie vast apart huldigen op de houterige manier waarop hij dat al 100 jaar doet, maar nu willen WIJ eventjes aandacht! En dat doen WE door met een met liters bier volgespuugde vuvuzela te krijzen hoe goed we wel niet zijn. Erica Terpstra loopt als sportambassadeur met rood aangelopen hoofd door de menigte en krijgt vlekken in haar nek als ze niet alle winnaars, net-niet winnaars en verliezers een hart onder de

riem heeft gestoken door te zeggen dat ze echte kanjers zijn. Maar eigenlijk zijn we vooral trots op onszelf.

Het geeft allemaal niets. WE schreeuwen moord en brand maar WE doen dat wel als één natie die achter een team of sporter staat. Laten we ons overdreven gedrag tijdens grote sportevenementen koesteren, want nu de Eredivisie weer is begonnen, valt ons land weer in duizend-en-één kampen uiteen. Over een week slaat de harde kern zijn buurman weer boven op de bek en mag de politie ingrijpen omdat Ajaxsupporter Joost, die tijdens de Tour de France nog gebroederlijk een biertje dronk met Feyenoordsupporter Stefan, nu een opgestoken middelvinger krijgt van diens 4-jarig zoontje. Een getrokken mes, een gebalde vuist en een huilend kind zijn het gevolg. Twee echtgenotes die diezelfde avond hun mannen van het bureau moeten komen halen, is het tafereel dat daarop volgt.

Het lijkt zo overdreven, die door het buitenland bestempelde arrogantie van ons supporterslegioen tijdens een landelijk sportevenement. Maar het zorgt in ieder geval wel voor een (tijdelijke) wapenstilstand. WE zijn dan allemaal voor hetzelfde team, WE treuren samen als we verliezen en WE vieren feest als we winnen. Ik kan daarom ook niet wachten op de eerstvolgende interland: Portugal - Nederland op 14 augustus. Doe mij nog maar twintig houderige huldigingen met onze nieuwe koning en laat mevrouw Terpstra nog maar een extra rondje maken door het sportersdorp. Daar kan geen verziekte sfeer na een voetbalklassieker tegenop.

2 Onder het juk van Poetin

20-08-2013

Het was oud-voetballer René van der Gijp die de hele discussie over homo's in het voetbal aanzwengelde. Wat volgde was een rel van hier tot Tokio, waarbij hij door sommigen zelfs verantwoordelijk werd gehouden voor de bijna-zelfmoord van een tiener. René's opmerking: 'Voetbal is geen sport voor homo's.' Collega Jan Boskamp ging daar nog eens overheen met: 'Ik heb nooit een homo meegemaakt in het voetbal. Al mijn medespelers waren hartstikke gezond, of ik ben stekeblind geweest.' Ieder zijn eigen mening, want we leven terecht een land waarin we deze vrij kunnen uiten, maar Van der Gijps uitspraken zijn vooral kolderiek bedoeld. Jan Boskamp is een simpele ziel die niet weet wat hij zegt, maar van René is bekend dat hij de complete laatste nacht van de homofiele scheidsrechter John Blankenstein aan zijn bed heeft gezeten, waarbij Blankenstein volgens Johan Derksen de avond van zijn leven had en met een glimlach om de mond zijn laatste adem uitblies. Met René's 'homohaar' valt het dus wel mee. Het waren slechts geintjes. Echter wel altijd en eeuwig dezelfde, want homo's zijn blijkbaar een geliefd onderwerp voor spot. Maar oké, daar doe je helaas niets aan. Het zit ingebakken in onze maatschappij.

De grappen en grollen van Van der Gijp zijn van een andere categorie dan wat er op dit moment in Rusland gaande is. Gebeurtenissen waar we ons pas echt druk over zouden moeten maken, maar waar het gros juist de ogen voor lijkt te sluiten. Ene Emmanuel uit mijn Facebook-vriendenlijst postte deze week: 'Ik word zo ontzettend verdrietig van die oorlog. Accepteer elkaar, zwart, blank, hetero of homo.' In Rusland ben je echter anno 2013 in dat laatste geval de klos. Het Russisch parlement, onder leiding van president

Vladimir Poetin, heeft onlangs een federale wet aangenomen die propaganda verbiedt, alsmede het aangaan van een homoseksuele relatie of het praten hierover in het bijzijn van kinderen. Op overtreding staan speciale straffen voor zowel inwoners als toeristen. Misschien dat Poetin zijn frustratie van zijn onlangs stukgelopen huwelijk met Ljoedmila en het feit dat zijn dochter Maria helemaal in ons eigen Voorschoten woont nu botviert op homo's, maar het maakt hem wel in één klap totaal ongeschikt als president in deze moderne tijd. Zijn besluiten deden het homogeweld in Rusland in korte tijd fors stijgen en onder het juk van Poetin lokken neonazi's homo-, bi- en transseksuelen nu met enige regelmaat in de val met nepdates om ze vervolgens te mishandelen en te filmen. De Russische regering is op de hoogte, maar zwijgt erover als het graf.

Adolf Hitler voerde in 1935, een jaar voor de Olympische Winterspelen in Duitsland, een aantal wetten in die het leven van homo's een stuk moeilijker maakten. Vladimir Poetin doet het in 2013, een jaar voor de Olympische Winterspelen in Rusland, opnieuw. Achtenzeventig jaar later en we hebben nog niets geleerd. De geschiedenis herhaalt zich simpelweg en de homo's staan machteloos of moeten wederom de barricaden op... zucht!

3 Gifgas? Ik ga liever gamen!

27-08-2013

‘Vlak voordat ik mijn dochttertje gisteren op bed legde, gaf ik haar wat te eten. Ze weigerde en zei: ‘Papa, het is niet mijn beurt om te eten. Mijn broertje mag vandaag.’ Vanwege het tekort aan voedsel waren mijn kinderen elke dag hongerig en toch stond mijn dochter haar eten met knorrende maag af aan haar broertje. Eerlijkheid boven alles, zelfs boven intense honger. Nu zal ze nooit meer honger hebben. Nu is ze dood.’ De woorden worden uitgesproken door een ontredderde vader in tranen die zijn kinderen toont aan een vriend met een mobieltje. In zijn handen houdt hij het ontzielde lichaam van zijn kleinste meid, naast hem op de grond liggen zijn andere zoon en dochttertje. Ze zijn slachtoffer geworden van de gifgasaanval in Syrië, eerder deze week.

Na twee jaar lang geblaas en getreuzel kunnen we nu echt niet meer om de Syrische burgeroorlog heen. Grote delen van de hoofdstad Damascus werden afgelopen week getroffen door een grote gifgasaanval van hoogstwaarschijnlijk het bijtende zenuwgas sarin. Een geur-, kleur- en smaakloos gas dat ongehinderd de straten en huizen van de inwoners kon binnendringen, aangezien vele ramen en deuren al door eerdere aanslagen waren vernield. Eén enkele druppel sarin kan al fataal zijn, doordat het eerst je ademhalingspijpen verlamt en daarna een fatale hartstilstand veroorzaakt. Wie verantwoordelijk is voor deze grootste chemische aanval sinds 1988, toen Saddam Hussein ruim 5.000 inwoners van Halabja vergaste, is nog niet duidelijk. De aanslag is nog niet opgeëist, niet door de rebellen en niet door de Syrische president Bashar al-Assad.

Het dodenaantal staat inmiddels op honderdduizend. Nog niet zo heel lang geleden was dat slechts een aantal dat we voor schokkende kennisgeving aannamen. Toonde men er een foto van een gewond klein jongetje bij, dan werden er direct internationale acties op touw gezet. Nu heeft het getal ook een gezicht gekregen. Er mogen geen journalisten Damascus in, maar 'dankzij' de smartphones zijn we toch overal getuige van. Op YouTube kijk je recht in de ogen van een naar adem happende vrouw. Ze strekt haar hand uit naar de camera en sterft. De kranten plaatsen foto's van de massa's doden in de straten op de voorpagina. Een trend die al eerder werd ingezet. Zo plaatste De Telegraaf al eens een foto van de 9-jarige Ruben, de enige overlevende van een vliegtuigcrash in Libië, terwijl deze nog in het ziekenhuis lag. Ook een neergeschoten Pim Fortuyn, liggend op straat met het bloed gutschend uit zijn hoofd, haalde de voorpagina's en lag zo in elke winkel naast de dropjes en blikjes fris. Onze neus op de feiten, maar de hulpacties nemen wel af. We lijken immuun te worden voor beelden als deze. De gemiddelde tiener zal reageren met: 'Zijn er mensen gestorven aan gifgas? Wat erg. Maar nu ga ik lekker verder gamen!' Een averechts effect. Gelukkig schokten de beelden mij persoonlijk nog wel steeds en denk ik voor de zoveelste keer: hoe kan dit toch? Voor mij even geen videogame. Ik ga mijn column schrijven.

4 Humberto is te laat

03-09-2013

Humberto Tan is te laat. En dat bedoel ik in de positieve zin van het woord. Van mij had hij namelijk al veel eerder mogen beginnen met zijn nieuwe talkshow RTL Late Night. Na een succesvolle aftrap in een veelbesproken eerste week kan ik alleen maar hopen dat de Amsterdammer en zijn programmateam een blijvertje zijn. En met de vorm waarvoor is gekozen, is de kans daarop redelijk aanwezig. Met de al bestaande Publieke Omroep-talkshows Knevel & Van den Brink en Pauw & Witteman in het achterhoofd heeft RTL duidelijk gekozen voor een avondprogramma dat kan concurreren, maar voor een bepaalde doelgroep ook heel goed naast de andere twee kan bestaan. Late Night gaat soms diep maar blijft vriendelijk, zonder de godganse avond de wenkbrauwen omlaag te duwen, doet bombastisch maar dan zonder megafoon en stelt vragen op een charmante manier. En dat laatste heeft alles te maken met presentator Humberto, op wie de woorden 'vriendelijk' en 'charmant' wel vaker met hele stickervellen tegelijk worden geplakt. Stel je een schooldag voor op je zestiende waarbij je achter elkaar de vakken geschiedenis en aardrijkskunde krijgt. Beide kunnen interessant zijn, maar tijdens de geschiedenisles ben je toch net wat geboeider omdat de leraar zo lekker kan vertellen.

Een paar weken geleden zat ik met Humberto te lunchen in Amsterdam. Ruim twee uur lang hadden we het over zijn drijfveren in werk en gezinsleven en over de plek waar de oorsprong van zijn karakter ligt, de Bijlmer. De plek waar hij zowel zijn moeder, zijn twee broers en eigenlijk ook een beetje zijn vader verloor. Alle drie dood en één uit het zicht, net zo hard als het klinkt, en toch veranderde het Humberto's

positieve inslag niet. Na dergelijke tegenslagen verworden tot een verbitterde en op zichzelf gerichte man zou tot op zekere hoogte begrijpelijk zijn geweest, maar Humberto koos gelukkig voor een andere weg. Eén waarbij hij besloot het respect voor een ander individu te behouden, mits men hem ook met respect behandelt.

‘Hen al zo jong verliezen was heftig, maar ik ben nooit boos geweest’, vertelde hij me. ‘Zaken waar ik geen invloed op heb, wil ik snel achter me laten. Waardeer het leven zonder angsten, want daarmee neem je toch alleen maar een voorschot op iets negatiefs wat misschien niet eens gebeuren gaat.’ Het is om die reden dat Humberto heeft besloten te genieten van wat hij nu mag doen, al is er uiteraard ruimte voor groei. Bij die olijke jongen met onhandige armbewegingen achter de bar bijvoorbeeld. Ik zeg: segment behouden, jongen iets rustiger aan doen. Daarnaast mag livemuziek wat meer en galm wat minder aanwezig zijn. Late Night kende een fijne eerste week met iets bizars (bejaardenopvang in de cel), een eerste rel (cokegebruik Gordon) en het direct serieus genomen worden door een andere zender (SBS: ‘Late Night is een directe aanval op Hart Van Nederland’) Aan Humberto de taak de scherpte te behouden en op die manier zowel de autoriteit als die sympathieke geschiedenisleraar te blijven.

5 Over 10 seconden ben ik dood...

10-09-2013

Morgen is het alweer 12 jaar geleden dat beide WTC-torens in New York instortten. Elk jaar opnieuw zien we in september de beelden van de terroristische aanslagen voorbij komen en elk jaar opnieuw komen ze nog heftiger bij me binnen. Ik was destijds 16 jaar en vele aspecten van het leven voor het eerst aan het meemaken. Mijn zusje was toen vier, maar nu is zij zestien. Hoe ouder ik word, des te schokkender vind ik de beelden, maar ook de laatste telefoongesprekken en persoonlijke verhalen van nabestaanden in alweer een documentaire over het drama.

In aanloop naar de jaarlijkse herdenkingsdienst zag ik de afgelopen weken weer veel beelden voorbijkomen. Zoals van al die mensen die uit wanhoop vanaf de negentigste verdieping uit het raam sprongen, hun dood tegemoet. De doffe ploffen van neerkomende lichamen op het asfalt volgden elkaar in fracties van seconden op en dat allemaal voor het oog van familieleden die het horrortafereel, haarscherp geregistreerd door de camera, live op tv meekeken. Voor het eerst zag ik ook een foto van het resultaat van zo'n noodsprong. Een onschuldige man in pak, midden op straat, na zijn 'landing'. Wat zou hij gedacht hebben toen hij die ochtend opstond voor een reguliere werkdag? En wat ging er door zijn hoofd in die laatste momenten van zijn leven? Over 15 seconden ben ik dood... over 10 seconden ben ik dood... over 5...?' Beseft zo iemand dat de immense klap op het asfalt binnen luttele seconden zijn longen, darmen en andere ingewanden via zijn linkerbeen naar buiten zullen duwen? Een been dat na de val vergelijkbaar was met het lapje T-shirtstof. Een schokkend

beeld, waarvoor terroristenleider Osama bin Laden de verantwoordelijkheid draagt.

Bijna tien jaar lang leefde deze schoft, de Adolf Hitler van deze tijd, in relatieve vrijheid in een buitenhuis in Abbottabad, Pakistan. Vele dames zorgden ervoor dat het deze man, goed voor minstens drieduizend doden, bijna een decennium lang niet ontbrak aan luxe en ontspanning. Lichamelijk zorgden deze immorele hoertjes ervoor dat hij op seksueel gebied niets tekort kwam. Inmiddels hebben de Amerikanen hem gepakt en gedood, maar Bin Ladens rechterhand, de 62-jarige Egyptenaar Ayman al-Zawahiri, is nog steeds in leven én op vrije voeten. Een goede vriend van één van de WTC-slachtoffers zegt 12 jaar na dato: 'Ik kan me niet herinneren dat ik ooit zo ontredderd en verdrietig ben geweest. Zo intens in de war met zoveel tranen van verdriet. Ik hoop dat nooit meer mee te maken.' Waarom werd de beveiliging in vrij reizen pas na de ramp aangescherpt? Ellende opent ogen, kalmte niet. Met welke gevoelens kijken we terug op 9/11? Zijn ze gekleurd door de verhalen achteraf of door harde feiten? En zijn de nabestaanden nu de rest van hun leven psychisch dood, alleen maar omdat die rare man met lange baard de mensheid iets duidelijk wilde maken? Of denken ze (bij de leuke zaken in het leven): bij twijfel: vooral doen! Liever spijt hebben van iets wat je wel hebt gedaan dan fantaseren over dat wat je nooit hebt durven doen.' En zo is het.

6 Als een aap in Artis

17-09-2013

Medewerkers van supermarkten leveren noodgedwongen een deel van hun loon in om daarmee de prijsverlagingen bij diverse ketens mogelijk te maken. Dat schrijft CNV Dienstenbonden in een reactie op de prijsverlaging van zo'n duizend producten bij Albert Heijn en volgacties van Bas van der Heijden en C1000. Volgens het CNV nemen winkeliers regelmatig een loopje met de cao, door bijvoorbeeld 'dure' 19-jarigen te vervangen voor goedkopere 16-jarigen. Het geldt dat daarmee bespaard wordt, wendt men direct aan voor prijsverlagingen in alweer een supermarktoorlog tussen de concurrenten. Reden: de consument tevreden houden. En juist het omdraaien van ieder dubbeltje zorgt er soms voor dat die klanttevredenheid in de praktijk niet altijd tot uiting komt, zo weet ik uit eigen ervaring. Het leverde mij afgelopen week zelfs een eigen kleine 'supermarktoorlog' op met het winkelpersoneel.

Ik besloot mijn (redelijk) grote boodschappen te doen bij een 'AH To Go'-filiaal, aangezien deze op mijn route lag. De nodige vaste artikelen, de lekkere extra's en een tubetje tandpasta, alles kwam in mijn mandje te liggen en even later op de loopband bij de kassa. Een kassa met een kleiner oppervlak dan gebruikelijk, dus een snelle inpakvaardigheid was geboden. Helaas trof ik een caissière aan met een koffieverslaving en symptomen van ADHD, dus het snelle inpakken ging al vlug over in megarap overhevelen. Gelukkig was ze nog niet toegekomen aan de breekbare spullen, want bij het doorbliepen raakte het platformpje zo snel vol, dat er een aantal reeds gescande producten zo op de grond sodemieterden. Haar reactie: 'Je mag hier nu eenmaal niet inpakken, tenzij je het heel snel doet.' Ik zag water branden...

€ 48,75 verder pakte ik mijn spulletjes een paar meter verderop alsnog netjes in. Ik kwam er daarbij achter dat mijn plastic tasje was stukgegaan. In alle haast bij de vliegenschluif kassamevrouw, natuurlijk. 'Meneer in de rij, zou u mij misschien een nieuw exemplaar willen aangeven? Mooi, dank u wel!' Spullen overhevelen, tassen inpakken en richting uitgang, dacht ik zo. 'Meneer, hé meneer! U moet nog wel voor uw nieuwe tasje (€0,20) betalen. Zeg meneer, kom godverdomme eens terug!!!', riep de kassajuffrouw mij na, waarbij ze hevig een keer of zeven op de alarmknop van de winkel drukte. Een extra dame van de beveiliging kwam met spoed mijn kant op en ook het kassameisje met een overdosis Red Bull in haar bloed sprong haar kassahokje uit en klampte me met roodaangelopen hoofd aan. Nogmaals: met een roodaangelopen hoofd, voor een nog af te rekenen tasje van 20 cent. De rest van de bezoekers smulden ervan als toeschouwers van de apenkooi in Artis. Ik denk dat die paar euro aan mindering op het salaris van winkelpersoneel toch nog maar eens in heroverweging genomen moet worden, beste heren en dames winkeleigenaren. De prijzenoorlog zal daardoor minder heftig zijn, maar het scheelt wel een hele hoop gefrustreerde medewerkers. Ik neem de volgende keer een stevige rugtas mee. Want als deze breekt kan ik enkel en alleen mezelf de schuld geven. Stukken relaxter.

7 I have a dream

23-09-2013

Vijftig jaar en zo'n twintig dagen geleden. Als je die twee getallen bij elkaar optelt, kom je uit op zeventig en zo oud had Martin Luther King van mij best mogen worden. Het staat nu echter voor de optelsom van de weg terug in de tijd, naar 28 augustus 1963, toen de donkere dominee zijn speech met daarin de beroemde woorden 'I have a dream' uitsprak. Vierenhalf jaar later bracht een enkel schot hem definitief tot zwijgen, pas 39 jaar oud. Vijftig jaar later kunnen we concluderen dat zijn gebeden zijn verhoord. Negers worden niet meer vermoord om hun huidskleur, maar schoppen het tegenwoordig tot president (Obama) of bestbetaalde talkshowhost (Oprah). Martin had een droom en die droom kwam, ver na dato, alsnog uit.

Van een totaal andere categorie zijn mijn dromen voor vandaag. Nadat ik het journaal, de kranten en het internet uitvoerig heb bekeken, zeg ik: 'Verlos mij en mijn mede-Nederlanders alstublieft van Sylvie van der Vaart en Sabia Boulahrouz! Het liefst voor een flinke periode, en anders gewoon voor een dagje. Beste dames, bestaat er misschien een mogelijkheid dat jullie samen gezellig een dagje de plaatselijke bouwmarkt van Hamburg bezoeken, waarbij jullie je dan flink onder handen laten nemen door het aanwezige personeel? Lekker dozen sjouwen in het magazijn met daarbij een stuk tape over de mond, want dat is zo lekker bevorderlijk voor jullie 'teamproces' naar een betere toekomst. Bijkomend voordeel: wij krijgen daarmee eindelijk een 'vrije dag' als publiek van jullie soap. Waar je normaal gesproken de keuze hebt tussen verschillende tijdschriften of tv-zenders, daar is daar nu geen sprake van. Jullie zitten werkelijk overal in!

Ik lees: Sylvie gaat scheiden, Sabia pikt Rafael in, Sylvie sekst met Fransman, Sabia noemt Sylvie een slet en deze reageert vervolgens in alweer een superexclusief interview met Bild. Prima, gossipbladen en showprogramma's gaan erin mee omdat zij de doelgroep van geïnteresseerden bedienen. Echter, nu ook de zogenoemde 'serieuze media' erover zijn gaan berichten, is er werkelijk geen ontkomen meer aan. Zelfs het achtuurjournaal opende met de breuk en nrc.next vulde er de complete voorpagina mee. In het onlangs verschenen boek Onkruid van Bram Moszkowicz reageert de voormalig strafadvocaat op de stelling van NRC-chef Hans Nijenhuis dat het eerste waar je het met anderen over hebt ook het belangrijkste nieuws is. Hij zegt: 'Als dat echt zo is, ga dan een vak leren of een hobby zoeken. Ga schilderen. Schrijf een gedicht.' Daarbij: de krant publiceert het zelf groot, dus maakt daarmee eigenhandig het nieuws. Gossipbladen en showprogramma's alla, maar het NOS Journaal en nrc.next: no way! Laat ons alstublieft zelf de keuze jullie drama's te willen volgen of niet, beste Sylvie en Sabia. En heb niet de illusie dat jullie het je 'fans' verplicht zijn ook nog eens zelf journalisten op te bellen om vette roddels over elkander te verspreiden. Laat alles op z'n beloop, dan gaat de storm vanzelf liggen. Nu liggen jullie in letterlijk elke boekshop. Straks geef ik jullie nog aan wegens stalking! I have a dream...

8 De koning moet afzwemmen

24-09-2013

Het zit erop! Een week lang nabeschouwen hoe goed Willem-Alexander het wel niet heeft gedaan tijdens het uitspreken van zijn eerste troonrede. We keken er allemaal naar en bespraken het alsof de nieuwe koning zojuist zijn zwemdiploma had gehaald. Zijn spraak, houding en gezichtsuitdrukking waren de belangrijkste discussiepunten in de media en niet de inhoudelijke stukken die het staatshoofd voorlas. Het lijkt er daarom elke keer weer opnieuw op alsof onze koning moet afzwemmen. Ook al is hij inmiddels zesenvestig jaar oud. Zo heb ik nog niemand erover gehoord dat de koning weliswaar zijn zorgen uitsprak over de aanhoudende crisis, maar tegelijkertijd heel enthousiast benadrukte dat er een voorzichtig herstel aanstaande is. En dat terwijl het komende jaar iedereen boven- en onder de middeninkomens getroffen gaat worden en we nog maar moeten zien of de huizenmarkt echt zozeer aantrekt als de heren politici ons willen doen geloven. Voorlopig blijft het bij voorspellingen en liggen er nog geen feiten op tafel. Maar dat is blijkbaar allemaal van ondergeschikt belang afgezet tegen de jurk van Máxima, de hoed van Máxima en de manier waarop WimLex zijn miljoenennota vasthield. Bijna net zo stevig als zijn moeder Beatrix altijd deed. Chapeau!

Een minuscuul half jaar zijn we inmiddels verder met Willem-Alexander als Koning der Nederlanden. Iets wat Beatrix pas weer zal meemaken (als je het zo kunt noemen) wanneer ze komt te overlijden. De wet schrijft namelijk voor dat je eerst prinses bent, daarna koningin, bij je aftreden opnieuw prinses en bij het uitblazen van je laatste adem tot in den eeuwigheid weer koningin. Daarom hebben we het in

de geschiedenisboeken ook altijd over koningin Juliana, Wilhelmina en Emma en de koningen Willem I, II en III. Ik heb zelf met veel interesse gekeken naar het hele gebeuren rond de abdicatie van Beatrix en de balkonscène. ‘Even wuiven met z’n allen’, fluisterde ze haar opvolger nog even toe. Het was het sprookje van Holland en de realiteit van het meisjesboek van Máxima. Ik ontmoette haar, de drie prinsesjes en Beatrix tweemaal, in 2011 en 2012. Op beide dagen wisten deze dames dus al dat de troonswisseling aanstaande was, maar ze zeiden niets. De doerakken!

De inauguratie en Prinsjesdag herken ik als echte tradities, maar toch ook als een toneelstuk, waarbij nog maar eens goed moet worden gekeken naar de hoeveelheid invloed die het staatshoofd moet en mag hebben, anno 2013. Zoals liedjesschrijver Herman van Veen het al eerder omschreef: ‘Het huis van Oranje is als een levende Nachtwacht’, waarbij hij refereerde aan het beroemde schilderij van Rembrandt van Rijn. Ik noem mijzelf een realist en de realiteit is dat het volk, de democratie, dit wil. Een koningshuis en een levensecht sprookje om in te geloven. Wie ben ik dan om te gaan vechten tegen de bierkaai? Voor mij zou het echter allemaal nog wel wat meer symbolisch mogen. Pas dan is het logisch dat futilliteiten de hoofdmoot worden. Want hebben we het bij de nieuwjaarsreceptie van Shell ook over de stropdas en het overhemd van de algemeen directeur of toch over wat hij inhoudelijk te vertellen had? Oké, vooruit, nog eentje om het af te leren. Beatrix las vorig jaar 1.555 woorden in 18 minuten. Haar zoon verbrak deze week dit record met 2.227 woorden in 17 minuten en vijf seconden. Applaus!

9 Arrogante apen in Afrika

01-10-2013

Als journalist vermors ik nogal wat tijd waarin ik aan artiestenmanagers mijn verhaal moet doen om een interviewverzoek ook daadwerkelijk tot een gesprek met iemand te laten komen. Soms gaat dat gemakkelijk, soms gooien ze stug hun kont tegen de krib. Het is een spel dat erbij hoort en een reden me soms maar gewoon direct tot de artiest te wenden als het contact daarmee al goed is. Het vak brengt echter ook een hoop privileges met zich mee. Zo mag ik voorstellingen vaak gratis en als een van de eersten zien en bezoek ik feestjes en concerten. Ook reisjes komen voorbij en die leveren dan weer leuke verhalen op voor het thuisfront. Zo bezocht ik vorig jaar de Belgische hoofdstad om verslag te doen van een nieuwe theatershow en doken de dames van promotiebureau Royal Promotions en ik later die avond het nachtleven van Brussel in. Wat shotjes hier, een cocktail daar en dan slapen in het prima geregelde hotel. Samen met Albert Verlinde en Jeroen Dona reisde ik een maand later af naar Londen en Mallorca om er een buitenlandse en een eigen productie te bekijken. Wat volgde, was een prachtige musicalpremière en stiekem 's nachts in het hotelbad zwemmen met de immer vrolijke Marco de Koning van het promotiebureau. Albert had ons immers zelf gezegd: 'Schrijf een mooi stuk, maar zorg ook dat je geniet.' En dat hebben we gedaan.

Een stuk verder dan genoemde plaatsen ligt Gambia, in het noordwesten van Afrika. Samen met Sandra Reemer, Geert Hoes en Jeffrey Wammes maakte ik een indrukwekkende reis door de jungle rond de hoofdstad Banjul. Een plek met waarzeggers en rare wijsheden, maar ook van enorme armoede van weeskinderen en hele gezinnen in een 'huis' dat

bestaat uit slechts vier stokken en een stukje zeil. Het beeld van achter de auto aanrennende kinderen, smekend om wat voedsel, was hartverscheurend en staat nog steeds op mijn netvlies. Zo ook de wilde apen, die van tak naar tak sprongen en niets anders deden dan 'de daad' of jouw etenswaar proberen te grijpen. Eenmaal kwijt hoefde je niet te proberen je spullen weer terug te bemachtigen. Met hun stevige klauwen en scherpe tanden was dat levensgevaarlijk. Net zoals het varen in een smalle kano door de mangroverivieren. Ik zat naast Sandra en heb nog nooit iemand zo hard horen gillen. De zangeres is geen fan van water en was dan ook als de dood kopje onder te gaan.

Het klinkt allemaal heel ontspannen, maar ondertussen is zo'n reis met het afnemen van interviews, maken van sfeerverslagen en poseren voor de foto's ook hard werken. Naar Israël, een reisje aangeboden door vliegmaatschappij Corendon, reisde ik met onder anderen Brigitte Nijman en ex-GTST'er Raynor Arkenbout. Twee mensen en hun partners met wie ik daar bevriend ben geraakt. We verbleven er in een luxe vijfsterrenhotel in Eilat, waar we zwommen met dolfijnen, maar ook bizarre taferelen meemaakten in het hoteltoilet. Raynor vertelde: 'Er vloog ineens een wc-hokje achter mij open met daarin een verwarde naakte man die schreeuwde om water. Ik besloot maar aan zijn verzoek te voldoen en gooide schepjes koud water zijn kant op. Deze kreunde daarop als in een orgasme, wat de situatie wel heel bizar maakte. Met het schaamrood op de kaken verliet ik het toilet weer.' Niet met schaamrood maar met trots vertrok Raynor onlangs naar Brussel om er te gaan studeren aan de filmacademie. Dat betekent voor mij dus binnenkort wederom een reisje naar het zuiden. Dit keer niet als journalist maar gewoon privé, om nogmaals het nachtleven in te duiken en mijn goede vriend te bezoeken. Eentje die ik heb overgehouden aan zo'n pluspunt van mijn vakgebied.

10 Zo zet je Poetin voor gek

08-10-2013

Vladimir Poetin is voorgedragen voor de Nobelprijs voor de Vrede, zo meldde het Russische persbureau ITAR-TASS afgelopen week vol trots over hun president. De nominatie zou uit de hoek komen van de Internationale Academie voor de Eenheid van Naties in de Wereld, een vage organisatie waarover maar weinig informatie te vinden is en dat een bestuur heeft van voornamelijk Russische leden. Laten we de categorie waarin Poetin een kans maakt eens onder de loep nemen. Die van de vrede. In het verleden wonnen voorvechters als Martin Luther King (burgerrechten), Henri Dunant (oprichter Rode Kruis) en Nelson Mandela (einde Apartheidsregime) de door Alfred Nobel in het leven geroepen prijs. Ter vergelijking, vorig jaar won de Europese Unie. Maar wie bedoelen we daar dan precies mee? Een prijs, niet voor een persoon maar voor een systeem? En nu zijn we dus al zover dat zelfs Poetin kans maakt in hetzelfde rijtje als Luther King, Dunant en Mandela te worden opgenomen. Als de organisatie van de Nobelprijs haar geloofwaardigheid voor eeuwig en altijd wil verliezen, dan moeten ze de prijs aanstaande vrijdag vooral aan Poetin toekennen.

Poetin zou volgens de Russische Academie de Nobelprijs verdienen voor zijn belangrijke rol in het vredesproces in conflictgebieden in Noord- en Zuid-Ossetië. Maar moet je voor zo'n verkiezing niet van ongeschonden blazoen zijn? En niet, nota bene ten tijde van de uitreiking, over de hele wereld verguisd worden vanwege je antihomobeleid en daaraan gekoppelde belachelijke wetten? Wetten die het voor Russen en toeristen in Rusland onmogelijk maken in het openbaar zelfs maar over liefde van gelijk geslacht te spreken. Marije Cornelissen, lid van het Europees Parlement

voor GroenLinks, bezoekt regelmatig Oost-Europese landen waar homo's niet getolereerd worden en ziet steeds vaker hoe Russische homohaters homo's urine laten drinken of hun hoofd in een wc-pot duwen. Alles gefilmd en op internet gezet, teneinde homojongeren massaal zelfmoord te laten plegen, en met succes. Met trots melden deze homohaters het vervolgens als ze weer een zelfmoord 'gescoord' hebben. Ze worden hierbij niet gehinderd door politie en regering, want die doen niks.

Heel West-Europa staat inmiddels op de achterste poten, maar wereldleiders doen weinig vanwege de grote economische rol – in- en export en investeringen – die Rusland in de wereld speelt. Poetin kan echter geen buitenlandse trip meer maken of de homorechten moeten weer worden besproken naast een plein vol met actievoerders. En juist daarom denk ik dat we de Olympische Spelen, volgend jaar winter in Rusland, niet moeten boycotten. Het is juist de ideale plek om Poetin in eigen land voor gek te zetten. Boycotten we de Spelen, dan kan Poetin zich naar zijn eigen volk nog presenteren als de sterke man. 'Het boze buitenland wil onze jongeren homo maken en sterke Poetin zal hen daar wel tegen beschermen.' Op het moment dat we wel meedoen en ondertussen continu de wet overtreden, dan komt Poetin telkens voor de keuze te staan: arresteer je de bekende sporter in kwestie, met een groot internationaal schandaal tot gevolg, of arresteer je niet, waarmee je direct zwak overkomt bij je bevolking omdat je je eigen wetten niet durft uit te voeren uit angst voor het buitenland? Wat hij ook besluit, in beide gevallen zal Poetin verliezen.

11 Brief aan Robin van Persie

15-10-2013

Beste Robin,

Daar sta je dan, de dag die je wist dat zou komen is eindelijk hier. En daar hang je dan, met twee armen om me heen aan mijn nek, terwijl ik mijn rug probeer recht te houden. Zojuist heb je je 39ste en 40ste goal in het shirt van Oranje gemaakt. Op de dag af exact tien jaar na mijn allerlaatste doelpunt voor het Nederlands elftal. Hoewel ik het je ontzettend gun, ben ik stiekem toch een beetje blij dat je het nog even bij die veertig doelpunten houdt. Nu staan we samen bovenaan op de topscorerslijst aller tijden van Oranje. Een plek die ons allebei goed staat en die we ook prima kunnen delen. Alsjeblieft, laat het nog heel even zo. In ieder geval tot na deze interlandweek. In Turkije zouden ook Sneijder, Robben of debutant Memphis Depay kunnen scoren. Of misschien wel Dirk Kuyt, samen met Wesley spelend voor de Turken bij hun clubs. Zou dat niet een mooi gebaar zijn? Naar hen en naar mij? Ik ben blij dat je me dat gunt, Robin. In stapjes afscheid nemen van mijn status, die ik zolang alleen heb gedragen.

Robin, wat flik je me nu!? Ik ben nog maar halverwege mijn brief en nummer 41 zit al tegen de touwen. Je schiet jezelf naar de nummer 1-positie en degradeert mij naar de plek daaronder. We zouden het in stapjes doen, weet je nog wel? Dat hadden we toch afgesproken? Ik slik de schrik weg en spring op uit de dug-out. Ik steek mijn armen in de lucht en bal mijn vuisten. Natuurlijk ben ik hartstikke blij voor je, maar stiekem doet het toch een beetje pijn. Pijn, omdat ik in mijn hart nog steeds een voetballer ben, die gedwongen is eerder trainer te worden dan hij zelf wilde. En in het achterhoofd verdrietig, omdat mijn rol als international op